

gang til at kræve, at den kompetente myndighed træffer foranstaltninger efter direktivets regler. Det overlades til medlemsstaterne at fastlægge, hvornår sådanne miljø- og naturorganisationer har en tilstrækkelig interesse som nævnt.

Dette krav foreslås gennemført ved dette lovforslags §§ 37 og 38 for så vidt angår foranstaltninger, der skal iværksættes, efter at det er afgjort, at der er en miljøskade eller en overhængende fare herfor og ved bestemmelser i §§ 1-4, §§ 6-13 og regler udstedt i medfør af § 16 i forslaget til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse og forskellige andre love, (L 175), for så vidt angår retten til at kræve, at den relevante tilsynsmyndighed efter de respektive love på miljø- og naturområdet, vurderer og træffer afgørelse om, at der er en miljøskade eller en overhængende fare herfor.

Det følger desuden af direktivets artikel 13, at de fysiske og juridiske personer, foreninger og organisationer m.v., der er tillagt retten til at rejse en sag efter direktivets artikel 12, tillige skal have adgang til at få prøvet den kompetente myndigheds afgørelser om foranstaltninger i forhold til miljøskade og overhængende fare herfor. Dette kan ske enten ved klage til et uafhængigt administrativt organ (nævn) eller ved at indbringe en afgørelse for domstolene.

Dette krav foreslås gennemført ved dette lovforslags § 54 om klage for så vidt angår foranstaltninger, der skal iværksættes, efter at det er afgjort, at der er en miljøskade eller en overhængende fare herfor. Dette krav foreslås ligeledes ved tilsvarende bestemmelser i §§ 1-4, §§ 6-13 og i regler udstedt i medfør af § 16 i forslaget til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse og forskellige andre love, (L 175), for så vidt angår de afgørelser, der vedrører, om der er en miljøskade eller en overhængende fare herfor, og som den relevante tilsynsmyndighed efter de respektive love træffer.

Særligt for så vidt angår fristen for at indbringe afgørelser efter miljøskadeloven for domstolene, påpegede Advokatrådet i forbindelse med Miljøministeriets høring af lovforslaget, at der i den gældende jordforureningslov er fastsat en søgsmålsfrist på 12 måneder som følge af, at der er tale om komplicerede sager, hvor kendskabet til forureningens omfang og omkostninger først foreligger på et tidspunkt, der i tid ligger noget efter det udstedte påbud. Adressaten for et påbud bliver således først på et sent tidspunkt i stand til at vurdere behovet for domstolsprøvelse. Advokatrådet fandt, at de samme synspunkter i vid udstrækning ville gøre sig gældende i sager omfattet af bestemmelserne i forslaget til miljøskadeloven, og anbefalede på

den baggrund, at søgsmålsfristen i disse sager blev fastsat til 12 måneder.

Advokatrådets anbefaling er fulgt ved udarbejdelse af lovforslaget, og det følger således af forslagens § 55, at søgsmålsfristen i forhold til afgørelser efter bestemmelser i dette lovforslag er 12 måneder.

2.6. Kompetent myndighed

2.6.1. Gældende ret

Efter lovgivningen på miljø- og naturområdet er det de relevante tilsynsmyndigheder, der forestår sagsbehandlingen i forbindelse med foranstaltninger, der skal træffes i forhold til indtrådte skader, først og fremmest skader som er indtrådt som følge af ulovlige forhold.

Godkendelses- og tilsynskompetencen på miljøområdet er fordelt mellem kommunalbestyrelserne, regionsrådene og miljøministeren ved de lokale miljøcentre under Miljøministeriet. Den absolut største del af godkendelses- og tilsynsopgaverne efter miljøbeskyttelses- og jordforureningsloven er placeret hos kommunalbestyrelserne, ligesom kommunalbestyrelserne varetager tilsynet efter husdyrbrugsloven og vandforsyningsloven.

Tilsynet efter havmiljøloven varetages af Miljøstyrelsen for så vidt angår forurening fra aktiviteter og anlæg på platforme, mens Forsvarsministeriet forestår overvågningen og bekæmpelse af olie- og kemikalieforurening fra skibe til havs, og kommunalbestyrelserne forestår forureningsbekæmpelsen på strande og i havne.

Tilsynet efter lov om miljø og genteknologi varetages af Skov- og Naturstyrelsen.

På naturområdet er der sammenfald mellem dispensations-, tilladelses- og tilsynsmyndigheden inden for de enkelte love. Efter de fleste af lovene er myndigheden enten kommunalbestyrelsen eller miljøministeren. Efter naturbeskyttelsesloven og råstofloven er såvel kommunalbestyrelsen som miljøministeren myndighed på specielt beskrevne områder. Men den myndighed, der meddeler dispensation eller tilladelse, fører også tilsyn hermed.

2.6.2. Lovforslaget

Det foreslås, at når den relevante tilsynsmyndighed efter lovene på miljø- og naturområdet og efter fiskeri-, kyst- og havneloven eller regler udstedt i medfør heraf har truffet en afgørelse om, at der foreligger en miljøskade eller en overhængende fare herfor og hvem, der er ansvarlig for denne skade eller fare, overdrages den videre behandling af sagen til miljøministeren. Miljøministeren træffer herefter afgørelse